

jeg ikke Anledning til at forlænge denne Debat synderlig. Jeg vil oprigtig tilstaa, at jeg ikke har været forberedt paa en slet saa stor Tilfredshed fra den ærede Ministers Side med det foreliggende Forslag. Det viser sig, at den ærede Minister mener, at Loven i det hele taget er, man kan gerne sige, i en fortræffelig Stikfelse, og at alle de Ændringsforslag, der ere blevne stillede, ere enten ganske overflødige eller ogsaa skadelige. Jeg siger, at jeg havde efter alt, hvad der foreligger, og efter hele den Gang, som denne Sag har taget, egentlig ikke troet, at Ministeren var i den Grad velfornøjet med dette endelige Produkt af Bestræbelserne for at skabe en nogenlunde brugbar Ølov. Den meget indgaaende Behandling, som den ærede Minister erklærer, at Landstinget har givet Loven, og som jeg ikke nærmere kan udtale mig om, har dog i alle Tilfælde, hvad vi alle vide, ført til, at Loven paa meget væsentlige Punkter er bleven gjort helt om endnu i den 1ste Time. Dette tyder ikke paa nogen saa stor Sikkerhed, hvortæn i Hensende til Princippet eller til Lovens Redaktion og Affattelse, at man just paa Forhaand skulde antage, at den i den Stikfelse, hvori den nu foreligger, skulde være et Mønster paa en Lov. Men efter den Holdning, som den ærede Minister har indtaget, er det jo klart, at der ikke for os andre er nogen som helst Udsigt til paa et eneste Punkt at faa en Ændring ført igennem. Jeg ser oprigtig talt ikke, hvorfor man vil sætte sig saaledes med Hænder og Fødder imod selv de ubetydeligste hensigtsmæssige Forandringer; thi det er jo dog givet, at selv om det haster nok saa meget, og selv om man for at naa igennem maa bruge den allerstørste Fart, vilde der dog være Tid til, at Loven kunde gaa tilbage til det andet Ting, naar dette er nødvendigt for, at den kan faa en bedre Form, end den har nu. Det ene maa jeg i hvert Fald sige den ærede Minister, at han gør sig skyldig i en overordentlig stor Misforstaaelse, naar han deri, at der ikke er stillet mere indgribende Ændringer, end Tilfældet er, ser en Anerkendelse af Lovens Fortræffelighed i det store og hele. Den ærede Minister maa ganske have overhørt det, som jeg for min Part begyndte med at udtale, at jeg havde afholdt mig fra at stille noget som helst Forslag, der berørte Princippet i Loven, ikke fordi jeg godkendte dette, men fordi jeg ansaa det for ganske overflødigt og unyttigt at rejse nogen Diskussion om selve Princippet. Jeg har indskrænket mig til at stille Forslag om de mest paatrængende nødvendige Forandringer i Loven, holdende mig udenfor den Kamme, som er givet ved den

Stikfelse, hvori Forslaget nu foreligger; men hvis jeg skulde have fulgt mit Hjertes Indskydelse, vilde jeg først og fremmest have foreslaaet Lovforslaget fuldstændig udslettet, eller i alt Fald foreslaaet, at Staten, naar den skulde paalægges, blev paalagt efter et helt andet System, altsaa at Loven blev helt anderledes bygget, end Tilfældet er her.

Med Hensyn til den finansielle Side af Sagen erklærede den højtærede Finansminister med en vis Strengthed, at dette Lovforslag var for ham uadskilleligt fra det Dvillingforslag, der endnu ligger oppe i det andet Ting, og at en Nedsættelse af Skatten paa Øl derfor kun vilde være acceptabel for ham, hvis der skete en tilsvarende Reduktion i den Formindsættelse af Statskassens Indtægter, som bliver en Følge af Sukkerloven. Ja, det er jo noget, som jeg netop ogsaa har forudset, og jeg har jo derfor udtalt, at dette Spørgsmaal vilde ganske simpelt kunne finde sin Løsning derved, at man foretog en tilsvarende Reduktion paa Sukkerloven. Jeg antydede netop, at blot det at opgibe den paatænte Nedsættelse af Petroleumstolden vilde være en fuldstændig Kompensation imod Opgivelsen af 2 Kr. Stat paa Øl. Hvis den ærede Minister altsaa vil stille Forslag om en Ændring af den Art i Sukkerloven, vilde han jo for sit Vedkommende kunne blive ganske beroliget med Hensyn til Følgerne af at nedsætte Ølfatten med 2 Kroner. Men ganske bortset fra Sukkerloven, tør jeg dog tillade mig at tro, at det vilde være et retfærdigere og fornuftigere Skattepaalæg, om man forhøjede Skatten noget paa Vin og Tobak i Stedet for at lægge en enorm Skat paa Øl. Vi vilde ogsaa ad denne Vej kunne skaffe Kompensation for de to Kroners Nedgang i Ølolden, som ville følge af at sætte 5 Kroner i Stedet for 7. Hvad angaar Kontrolbestemmelserne og Straffebestemmelserne, er jeg lidet fristet til endnu en Gang at komme vidtløstigt ind paa den Sag. Det er klart, at det er ganske unyttigt at snakke videre derom; thi naar man kan falde paa at benægte saa joleklare Kendsgerninger som dem, jeg har fremdraget, saa kan det næppe nytte, at jeg gentager dem en eller to Gange endnu. Både den ærede Finansminister og det ærede Medlem for Stubbeljøbing (N. S. Larsen), paastod paa ny, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 18 er den samme, som findes i Brænderiloven af 1ste April 1887 § 46. Jeg siger dertil, at den, der paastaar dette, kan simpelthen ikke læse Dansk. Det er det eneste, jeg kan sige til den Ting. Ifølge Lovforslagets § 18 skal Bryggeren svare ikke alene til de Bøder, han selv idømmes, men ogsaa til de Bøder, der